

L'equivocada tàctica

Tant com ens ha de preocupar l'obtenció de facultats autonòmiques, el més àmplies possibles, ens ha de preocupar el donar proves indiscutibles de la nostra capacitat i del nostre sentit ponderat de Govern.

Aviat, quan l'Estatut de Catalunya surti del Parlament per a convertir-se en cosa viva, la nostra terra tindrà d'organitzar els seus serveis autonòmics. Malgrat que l'autonomia que s'aconsegueixi no serà possiblement la que el nostre cor i el nostre dret reclamaven, necessitem un llarg temps per a posar en moviment totes les funcions que se'ns reconeixen, i de l'armònic acoblament de les quals a les necessitats del poble dependrà el futur esplendorós de Catalunya.

En aquesta obra d'organització nacional, han de col·laborar-hi tots, sense excepció. Cal que tot i mantenint les respectives posicions polítiques i els respectius ideals, hom pensi en el moment de responsabilitat que per a Catalunya s'apropa, i que ens cal donar al món la prova de les nostres capacitats de Govern i del nostre dinamisme constructiu que ens fa dignes de les llibertats adquirides. Es precis mirar el moment amb molta serenitat i no dei-

xiar-se guiar per tòpics, per frases alienes, o per actituds de tàctica política. Cadascú ha de pensar i meditar pel seu compte.

Catalunya ha començat el seu camí ascensional envers una autonomia plena. Som ara al primer replà, però no pararem fins arribar al darrer, ja que la nostra terra té dret a una autonomia total i sense reserves de cap mena. Aquesta persistència, aquesta continuïtat de propòsits ha d'ésser per a Catalunya una norma, que palesi la seva capacitat i la seva vàlua governativa. Si aquesta capacitat haguéssim de judicar-la per les actituds d'inhàbils conreadors del derrotisme, hauríem de negar-la. I res és més cert que la posseïm, com és un deure demostrar-ho.

Es comprèn que els enemics de les esquerres segueixin una tàctica de regateix totalment inoportuna. Comprenem que els enemics de les esquerres per sistema i per maniobra censurin la conducta dels nostres homes representatius. El que no comprenem és que en aquest afany derrotista hi caiguin esquerrans de bona fe.

Estem a punt de donar el primer pas pel camí d'un esdevenidor gloriós. Que no sempre en la vida es poden donar salts.

Notes polítiques

L'OPTIMISME DEL SENYOR OSSORIO I GALLARDO

El senyor Ossorio i Gallardo ha fet, a València, algunes manifestacions.

Ha dit que l'esdevenidor d'Espanya és molt falaguer.

Fa un any no hi havia Borsa i avui n'hi ha, no hi havia tranquil·litat i avui la tenim, tot eren vagues i avui no es planteja cap conflicte i tothom treballa.

Fa un any sortien d'Espanya molts capitals i avui torna a Espanya el diner exportat, la qual cosa demostra que hi ha confiança en el Govern i el país camina vers el seu progrés definitiu.

L'opinió està amb el Govern actual i solament els radicals i els agraris fan oposició.

No pot consentir-se que continuï

el sistema de canvi de Govern i de Corts cada quatre dies. Les actuals Corts són necessàries, pel que fan i pel que representen. Si canviem de Govern tornarem al d'abans, puix els pertorbadors quan veiessin que venien altres homes al Poder tornarien a l'oposició per a fer caure els nous. Ara no ho fan perquè saben que amb el senyor Azaña no es juga.

El diputat senyor Algorta, com a metge de la beneficència municipal de Saragossa que és, estava afiliat a l'agrupació de dependents municipals afecta a la U. G. T.

Aquesta agrupació es reuní i per unanimitat acordà expulsar del seu si el senyor Algorta, d'acord amb l'actitud adoptada per l'assemblea de la Federació Provincial.

En la reunió celebrada ans

Un article del senyor Bello

El senyor Lluís Bello ha publicat al diari "Luz" aquest article sobre la qüestió de l'ensenyament:

"Mi opinión es bien conocida. Hubiera sido mejor llegar categórica y resueltamente a la Autonomía en Cataluña de la enseñanza.

No pasaba nada que no debiera pasar, no se ponía en peligro nada que no mereciera peligrar y sucumbir.

Se habría asegurado en la ley el derecho de las minorías de lengua castellana con el precepto constitucional de la enseñanza del castellano y del castellano a los niños castellanos.

Digo a los niños, porque el problema de la Universidad me interesa mucho menos y cada cual, dentro de su misión, pisando terreno firme, el Estado y la Generalidad, con la emulación más noble, y más provechosa habrían dado en Cataluña el impulso que necesita España.

No lo han sabido ver, como no lo han sabido ver así? D. Miguel Unamuno y D. José Ortega y Gasset pueden jactar-se de haber hecho imposible la solución más limpia. D. Miguel de Unamuno, con su posición de siempre, universitaria, imperialista, respectable aunque equivocada, si puede haber error en lo que corresponde a la natural postura; D. José Ortega y Gasset, por motivos políticos circunstanciales que le han hecho rebajar para Cataluña el cupo de atribuciones correspondientes a la región, a la gran comarca según criterio no de ahora, sino de hace años. Véase su libro "De la redención de las provincias".

Sea lo que fuere, el parecer contrario de estas dos primeras figuras de las letras españolas ha influido desde el primer día, desde antes de empezar el debate, sobre los partidos que vacilaban en este punto y el Estatuto no contiene la declaración franca y leal que Cataluña hubiese agradecido; pero, en fin, esto es agua pasada.

d'ahir pel Comitè Nacional del partit socialista es fixà la data del 6 d'octubre pròxim per a la celebració del seu Congrés, el qual tindrà lloc a Madrid per haver-ho acordat així les Agrupacions.

S'ha fixat també l'ordre del dia.

Con el tiempo irá viéndose como el más español es quien defiende la posición favorable a los pueblos.

Las escuelas son los pueblos. La enseñanza corresponde a la región salvando todo género de garantías.

El Estado hubiera podido conservar a placer sus instituciones de enseñanza, aumentando, intensificando su labor en las que eligiera.

Y digo que de esto hablaremos mucho, porque a mi juicio, cueste lo que cueste la solución del problema, sigue siendo el mismo. Hay que plantearlo con buen método, con arreglo a las disposiciones del Estatuto y procuraré hacerlo así.

Pero veremos como al prenderlo se nos escurrirá la realidad entre los dedos y necesitamos otras líneas para encajarlo y ajustarlo a términos positivos.

Respetando el Estatuto nos encontramos desde hoy en la necesidad de fijar una política de instrucción pública.

La del Estado en Cataluña és muy compleja, pero puede determinarse bien previo conocimiento de los datos y sobre todo del propósito que se persigue.

Será un capítulo, del gran libro de las necesidades culturales de España.

En este gran libro hay que insertar el plan sobre Cataluña y yo me permito creer, acaso contra la opinión de muchos técnicos, que va a ser la parte más fácil del plan material general, pues aquí hay colaboradores y en el resto de España, salvo muy pocas y muy raras excepciones, no los hay; pero advirtiéndole siempre que será la más indicada para otro orden de consideraciones y que exigirá tanto estudio como buena voluntad.

Vamos a ver si el interés que han demostrado por la enseñanza los políticos y detrás de ellos la opinión sirve para dar ahora un paso decisivo en toda España incluida Cataluña.

Mi preocupación es que este paso se dé en firme y refiriéndome concretamente al plan de creación de escuelas y de construcciones escolares vamos a ver si será como criterio el moderno de economía estricta perfectamente al servicio y eficacia en razón del gesto."